

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 246/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Irsákom, Advokátska kancelária, Jelačičova 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 15/2013 zo 16. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 M Cdo 15/2013 zo 16. decembra 2014. Dátum odovzdania sťažnosti na poštovú prepravu je nečitateľný.

Zo sťažnosti, ako aj z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 15/2013 zo 16. decembra 2014 vyplýva, že sťažovateľ, ktorý je advokátom, sa ako žalobca domáhal voči [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) zaplata sumy 1 379,87 € s prísl. ako odmeny za právnu pomoc, ktorú jej poskytol.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 39 C 165/2009-258 z 18. marca 2011 bola žalovaná zaviazaná zaplatiť sťažovateľovi 551,08 €, konanie o zaplata časti istiny vo výške 387,24 € bolo zastavené a vo zvyšku bola žaloba sťažovateľa zamietnutá.

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 262/2011 z 9. apríla 2013 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Napokon rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 15/2013 zo 16. decembra 2014 (ktorý bol sťažovateľovi doručený 22. januára 2015) bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uvedeným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že sťažovateľ v mene žalovanej podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia pred začatím konania a následne aj žalobu a jej doplnenie. Práve týmito úkonmi poskytol žalovanej ako advokát právnu pomoc. Rovnako bola nesporná aj skutočnosť, že medzi nimi nedošlo nikdy k dohode o spôsobe a výške zmluvnej odmeny a že preto prichádzala do úvahy mimozmluvná (tarifná) odmena. Spornou zostala otázka, či sa bude na odmenu advokáta aplikovať ustanovenie § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „tarifa“), teda v závislosti od výšky peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, alebo je aplikácia tohto ustanovenia vylúčená, pretože nie je možné v peniazoch vyjadriť hodnotu

práva, ktorého sa právne služby týkali, a preto sa odmena advokáta určí podľa ustanovenia § 11 ods. 1 tarify ako 1/13 výpočtového základu.

Pred prvým pojednávaním vzal sťažovateľ žalobu späť v sume 387,24 €, a preto v tejto časti bolo konanie zastavené. Okresný súd dospel k záveru, že pri začatí poskytovania právnej služby išlo o nárok, ktorý v čase podania žaloby bol oceneľný v peniazoch, hoci konkrétna výška požadovaného plnenia určená nebola. Sťažovateľ totiž ako advokát zastupoval žalovanú ako jednu z niekoľko desiatok žalobcov v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 Cb 73/2006, v rámci ktorého sa uplatňoval nárok na zľavu z ceny vo výške, ktorú sťažovateľ ako právny zástupca žalovanej pri podaní žaloby nešpecifikoval. Podľa názoru okresného súdu pri začatí poskytovania právnej služby zo strany sťažovateľa žalovanej išlo o nárok, ktorý v čase podania žaloby bol oceneľný v peniazoch, avšak konkrétna výška požadovaného plnenia nebola určená. Okresný súd preto dospel k záveru, že odmenu sťažovateľa za poskytnuté právne služby je potrebné určiť v zmysle § 11 ods. 1 tarify (teda nie v zmysle § 10 ods. 1 tarify, ako sa toho domáhal sťažovateľ). Za výpočtový základ pre stanovenie odmeny bolo potrebné považovať sumu 16 381 Sk, ktorá bola priemernou mesačnou mzdou za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka. Preto odmena za jeden úkon právnej služby bola 1 260 Sk ako 1/13 výpočtového základu pre rok 2006. Zároveň podľa § 13 ods. 3 tarify bolo potrebné odmenu znížiť o 20 % na sumu 1 008 Sk, keďže išlo o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch a viac osôb. K uvedenej sume patril tiež režijný paušál 164 Sk. Priznaná bola odmena za tri úkony právnej služby, ako aj tri režijné paušály.

Podľa názoru krajského súdu, ktorý rozsudok okresného súdu potvrdil, výška peňažného plnenia alebo cena práva alebo veci, ktorých sa poskytovaná právna služba týka, musí byť určená a definovaná od začiatku poskytovania právnej služby. Ak by sa pripustila úvaha o možnosti takého postupu, že z pôvodne neurčenej hodnoty sporu sa neskorším postupom právneho zástupcu stane presne určená hodnota sporu s dopadom na spôsob určenia odmeny za poskytnuté služby, potom by s takýmto postupom musel súhlasiť klient,

ktorého právny zástupca v spore zastupuje. Klientovi totiž nie je možné odňať právo vyjadriť sa, či súhlasí s poskytovaním právnych služieb, ktoré môže advokát určovať v zmysle tarify.

Na základe podnetu sťažovateľa bolo podané mimoriadne dovolanie, ktoré však najvyšší súd zamietol. Považoval totiž rozsudky všeobecných súdov za správne. Sťažovateľ nesúhlasí so záverom najvyššieho súdu týkajúcim sa spôsobu určenia tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie v občianskom súdnom konaní. Je toho názoru, že všeobecné súdy nesprávne vyložili ustanovenie § 11 ods. 1 tarify. V danej veci bol aj pri začatí poskytovania právnych služieb predmet sporu vždy oceniteľný a vyjadriteľný peniazmi a bolo ho vždy možné zistiť bez akýchkoľvek ťažkostí. Skutočnosť, že v čase udelenia splnomocnenia sťažovateľovi a podania žaloby ešte nebola presne určená výška požadovanej zľavy z ceny diela, automaticky neznamená, že hodnotu sporu nebolo možné vyjadriť v peniazoch, resp. zistiť s nepomernými ťažkosťami. Práve naopak, doplnením žaloby, a to upravením jej petitu, bol presne percentuálne vyjadrený nárok žalovanej (v danom spore vystupujúcej ako žalobkyňa), na základe čoho sa dala hodnota sporu vyjadriť v peniazoch, keďže cena diela bola známa. Pokiaľ nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch, použije sa ako základná sadzba tarifnej odmeny 1/13 výpočtového základu. V danom spore však bolo uplatňované právo vždy vyjadriteľné peniazmi a podaním z 29. júna 2006 bol nárok percentuálne kvantifikovaný, na základe čoho sa dala vypočítať aj konkrétna suma, ktorá sa v konaní ďalej uplatňovala a naďalej aj uplatňuje. Tým de facto došlo k vyjadreniu hodnoty uplatňovaného práva v peniazoch, čo vylučuje aplikáciu § 11 ods. 1 tarify. S poukazom na tieto skutočnosti je sťažovateľ toho názoru, že správne požadoval aplikovať na výpočet tarifnej odmeny ustanovenie § 10 ods. 1 a 2 tarify.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na rozhodnutia iných krajských súdov vo veciach, v ktorých tiež uplatňoval odmenu za právnu pomoc poskytovanú ďalším žalobcom v tom istom konaní, v ktorom na okresnom súde zastupoval aj žalovanú (Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 4 Co 287/2011, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 134/2008, Krajský súd v Prešove sp. zn. 2 Co 50/2010). Opiera sa ďalej o uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Obdo 1/2013 z 22. októbra 2014, ktorým na základe mimoriadneho dovolania sa

dospelo k záveru zhodnému s právnym názorom sťažovateľa. Aj v tomto prípade išlo o uplatňovanie odmeny sťažovateľa voči jednému zo žalobcov, ktorého zastupoval v konaní vedenom okresným súdom v rámci žaloby o priznanie zľavy z ceny.

Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.: 2M Cdo 15/2013 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] (...) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. decembra 2014 vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 2M Cdo 15/2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ] – advokátovi trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 296,44 € (...) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Stanislava Irsáka (...) do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 15/2013 zo 16. decembra 2014 vyplýva, že ním bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 39 C 165/2009-258 z 18. marca 2011 a krajského súdu sp. zn. 5 Co 262/2011 z 9. apríla 2013. Podľa názoru najvyššieho súdu základom pre vyriešenie sporu je posúdenie predmetu právnej služby poskytnutej sťažovateľom ako advokátom. Žalovaná v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 Cb 73/2006 uplatnila nárok na zľavu z kúpnej ceny diela v zmysle § 560 Obchodného zákonníka. Išlo teda o nárok zo zodpovednosti za vady v dôsledku porušenia záväzkovej povinnosti zhotoviteľa diela. Uvedené právo žalovanej má charakter peňažného plnenia, čo znamená, že jeho hodnotu možno vyčíslíť v peňažnom vyjadrení. Treba poukázať na to, že v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 tarify pre určenie tarifnej hodnoty práva, ktorého sa právna služba dotýka, je rozhodujúci okamih začatia poskytovania právnej služby, a to nielen pokiaľ ide o určenie jej samotnej hodnoty, ale taktiež pokiaľ ide o určenie okamihu, kedy je advokát povinný mať predstavu o predmete

právnej služby (najmä pokiaľ ide o taký prípad, akým je výška peňažnej zľavy). Toto pravidlo bráni právnej neistote na strane klienta, ako aj na strane advokáta, ktorá by mohla nastať následne po začatí poskytovania právnej služby pri zmene hodnoty predmetu poskytovanej právnej služby (napr. z dôvodu zmeny trhovej hodnoty veci, zániku veci a pod.). Pokiaľ by súd aplikoval na danú vec taký výklad ustanovenia § 10 ods. 2 tarify, aký sa presadzuje v mimoriadnom dovolaní, potom by pri posúdení konkrétneho znenia žalobného petitu musel konštatovať, že požadovaný nárok nie je oceniteľný v peniazoch (pôvodný žalobný petit skoncipovaný sťažovateľom znel na povinnosť poskytnúť zľavu z ceny diela). Preto nemožno úvahu uvedenú v mimoriadnom dovolaní považovať za správnu, čomu nasvedčuje aj ustanovenie § 18 ods. 4 tarify (účinné od 1. septembra 2009), podľa ktorého je advokát povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím toho úkonu, inak mu odmena nepatrí. Úmyslom zákonodarcu v tomto smere bolo zabezpečiť väčšiu ochranu klienta ako spotrebiteľa, aby sa tak odmena za poskytovanie právnej služby stala viac predvídateľnou. Je preto na ťarchu advokáta, aby ešte pred začatím poskytovania právnej služby oznámil potenciálnemu klientovi hodnotu svojich služieb, najmä ak bolo jeho skutočným úmyslom žiadať za svoje právne služby odmenu v závislosti od výšky peňažného plnenia od počiatku ich poskytovania (v bežnej praxi nejde o štandardný postup), a s ohľadom na tak vysoké sumy, ako v tomto prípade, aby klient ako spotrebiteľ mal možnosť slobodne a najmä dostatočne informovane sa rozhodnúť, či advokátove služby využije alebo nie. Treba tiež poukázať na to, že v posudzovanom prípade nejde o nemožnosť či nepomerne ťažkosti pri určení výšky požadovanej zľavy. Samotný sťažovateľ ako osoba znalá práva si musel byť vedomý, že žalobný petit tak, ako ho formuloval, nespĺňa požiadavky materiálnej vykonateľnosti. Z uvedeného je zrejmé, že tak ako sťažovateľ, ani žalovaná v čase začatia poskytovania právnej služby nemali predstavu o jej hodnote, i keď išlo o plnenie vyjadriteľné v peniazoch, pričom k jeho skutočnému vyčísleniu reálne nedošlo počas trvania právneho zastúpenia. Tento záver vyplýva z formulácie žalobného petitu (povinnosť poskytnutia zľavy z ceny diela stanovenej znaleckým posudkom), ktorá dokazuje skutočný úmysel sťažovateľa požadovať za poskytnuté služby odmenu nie z výšky žalovaného peňažného plnenia, ale z neurčitého

základu tarifnej sadzby. Samotný sťažovateľ tu vychádzal z vyúčtovania svojich doterajších právnych služieb podľa ustanovenia § 11 ods. 1 tarify. Pokiaľ teda nebola hodnota predmetu sporu, a tým i hodnota právnej služby určená už pri začatí súdneho konania, resp. v dobe začatia poskytovania právnej služby tak, ako to má na mysli ustanovenie § 10 ods. 2 tarify, je možné dospieť len k jedinému logickému záveru, a to, že hodnotu predmetu poskytovanej právnej služby nie je možné vyjadriť v peniazoch, a preto bolo potrebné vypočítať odmenu podľa tarifnej sadzby ustanovenia § 11 ods. 1 tarify. Iný záver by mal za následok neakceptovateľnú neistotu klienta týkajúcu sa výšky odmeny advokáta za vykonané úkony právnej služby až do doby konečného rozhodnutia súdu.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Obdo 1/2013 z 22. októbra 2014 vyplýva, že ním bol na základe mimoriadneho dovolania zrušený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16 Cob 149/2011-270 z 28. augusta 2012 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Aj v tejto veci bol žalobcom sťažovateľ, ktorý sa domáhal od žalovanej spoločnosti KVVETA, s. r. o., zaplata sumy 624,06 € s prísl. ako trov právneho zastúpenia, ktoré poskytol v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 Cb 73/2006 o zaplata zľavy z ceny diela. Podľa názoru najvyššieho súdu právna úprava ustanovenia § 11 ods. 1 tarify sa uplatní len v prípade, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Táto podmienka však v danom prípade nebola splnená. Hodnota veci (v danom prípade uplatnenie zľavy z ceny diela) je vyjadriteľná len matematicky (v peniazoch, v percentách, v pomere k cene a pod.) a taktiež nie je splnená druhá podmienka, teda zistenie hodnoty veci s nepomernými ťažkosťami, pretože cena diela (jednotlivých bytových jednotiek pre konkrétnych kupujúcich), ktorá je podkladom pre matematické určenie výšky zľavy z ceny diela, bola známa žalovanému ako kupujúcemu v čase udelenia plnej moci sťažovateľovi. Preto treba súhlasiť s názorom vysloveným v mimoriadnom dovolaní, podľa ktorého v konaní bolo nepochybné, že jeho predmetom bolo uplatnenie zľavy z ceny diela, teda plnenie oceníteľné peniazmi, a už pri začatí poskytovania právnej služby bolo ustálené a v splnomocnení aj deklarované, čoho sa sťažovateľov klient mienil domáhať. Úmyslom zákonodarcu nebolo, aby hodnota predmetu sporu bola presne vyčíslená v čase začatia poskytovania právnej služby, ale určenie

časového momentu, ku ktorému sa výška peňažného plnenia, cena veci alebo práva bude určovať.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu

a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ je presvedčený, že boli splnené všetky podmienky na aplikáciu ustanovenia § 10 ods. 2 tarify, a osobitne zdôrazňuje rozhodnutia iných odvolacích súdov, ako aj iné rozhodnutie najvyššieho súdu, v ktorých bola jeho argumentácia akceptovaná.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu je dostatočná a presvedčivá. Nejaví známky arbitrárnosti, ale ani zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný právny názor, neznamená sama osebe porušenie označených práv.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým uviesť, že nemôžu byť pochybnosti o tom, že v zastupovanej veci žalovaná ako sťažovateľova klientka uplatňovala v zásade taký nárok, ktorého hodnota bola vyjadriteľná v peniazoch, a to bez nepomerných ťažkostí. Preto pri doslovnom výklade ustanovenia § 10 ods. 2 a § 11 ods. 1 tarify možno sťažovateľov právny názor považovať za správny. Zároveň za nespornú skutočnosť treba považovať aj to, že sťažovateľ pri zastupovaní žalovanej v rámci ním skoncipovanej žaloby (v ktorej ako žalobcovia vystupovali aj ďalšie subjekty tak isto zastúpené sťažovateľom ako advokátom) uplatnený nárok na zľavu z ceny pri podaní žaloby nešpecifikoval (či už peňažným vyjadrením, alebo percentuálnym pomerom či zlomkom).

Za daného stavu treba závery najvyššieho súdu považovať za správne. Prihliadol totiž nielen na doslovné znenie dotknutých ustanovení tarify, ale aj na konkrétne okolnosti prípadu.

K dosiaľ uvedenému treba dodať, že (ako na to správne poukazuje najvyšší súd) žalobný petit v znení, ako ho sťažovateľ (ktorého bolo treba považovať ako advokáta za kvalifikovaného právneho zástupcu) sformuloval, nespĺňal požiadavky materiálnej vykonateľnosti. Iným slovami, z profesionálneho hľadiska žalobný petit nespĺňal všetky zákonné požiadavky, čo otvára otázku kvality právnych služieb, ktoré sťažovateľ ako advokát žalovanej poskytol. Znamená to, že i keby sa malo aplikovať na vec ustanovenie § 10 ods. 2 tarify (ako to požaduje sťažovateľ), sotva by prichádzala do úvahy plná tarifná odmena, a to vzhľadom na zrejmú nekvalitu poskytovaných právnych služieb.

Napokon považuje ústavný súd za potrebné vyjadriť sa v súvislosti s tou podstatnou skutočnosťou, podľa ktorej v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Obdo 1/2013 z 22. októbra 2014 sa zaujal právny názor, ktorý je v súlade so stanoviskom sťažovateľa, pričom ide o trovy právneho zastúpenia ďalšieho subjektu, ktorý sa v tom istom súdnom konaní domáhal zľavy z ceny. O analógii posudzovaných prípadov nemôžu byť preto žiadne pochybnosti, no napriek tomu rôzne senáty najvyššieho súdu posúdili rozhodujúcu otázku diametrálne odlišne.

V zásade platí, že v súlade s požiadavkou právnej istoty vyplývajúcej z čl. 1 ods. 1 ústavy za neželateľný treba považovať taký stav, keď analogické prípady sú posudzované z právneho hľadiska odlišne. Zároveň je pravdou aj to, že konajúci sudcovia majú právo posudzovať veci, o ktorých rozhodujú, nezávisle. Za situácie, keď sa konajúci senát najvyššieho súdu chce odchyliť od právneho názoru, ktorý predtým vyslovil iný senát najvyššieho súdu, musí zároveň vysvetliť, prečo nepovažoval za možné so skorším názorom iného senátu súhlasiť.

Podľa názoru ústavného súdu z podrobného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 15/2013 zo 16. decembra 2014 dostatočne jasne a zrozumiteľne vyplýva, prečo nepovažoval právny názor vyslovený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Obdo 1/2013 z 22. októbra 2014 za akceptovateľný.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2015